

Arrest

nr. 245 094 van 30 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HEYVAERT
Louis Mettwielaan 9/38
1080 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. HEYVAERT en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabische origine te zijn. U bent geboren in Bagdad, Centraal-Irak, waar u geboren en getogen bent. In 2006 verhuisde u naar Fallujah, provincie Anbar, waar u tot 2011 verbleef alvorens terug te keren naar Bagdad. Van 2011 tot aan uw vertrek uit Irak verbleef u in de wijk Al-Mansour van Bagdad.

U bent tot het derde middelbaar naar school gegaan en heeft nooit gewerkt in Irak, al hielp u uw vader soms wel bij het vervoeren van goederen tussen Bagdad en de provincie Anbar. Uw broer O. was militair en werkte op de luchthaven van Bagdad, waar hij instond voor luchttransport en met de Amerikanen diende samen te werken.

De komst van IS in 2014 ging gepaard met een groot aantal vluchtelingen en ontheemden van de provincie Anbar in Bagdad. Uw vader besloot deze ontheemden te helpen en samen met hem en uw broers gingen jullie hulpgoederen aan hen uitdelen. Eveneens namen jullie deel aan betogingen tegen de onderdrukking van de soennieten. Op 13 of 14 juni 2015 waren uw broers Ab., Al., Ah. en O. met de auto op weg terug naar huis toen een andere auto hen niet ver van jullie woning aanmaande om te stoppen. Omdat uw broers de zaak niet vertrouwden besloten zij niet te stoppen en door te rijden, waarop zij door de mannen van de andere wagen werden beschoten. Uw broers konden echter ontkomen en naar huis terugkeren. Hoewel uw broers niet wisten wie hen beschoten had, had uw moeder dezelfde dag, kort nadat men uw broers had proberen te vermoorden, bij jullie thuis een dreigbrief van 'Asaib Ahl al-Haq' gevonden. In de dreigbrief stond dat zij uw broers hadden proberen te vermoorden en dat jullie de woning binnen 24u dienden te verlaten. Hoewel jullie niet goed wisten waarom jullie bedreigd werden, u vermoedt dat dit ofwel te maken heeft met het werk van uw broer O. ofwel met de hulp die jullie aan de ontheemden verleenden, wisten jullie wel dat het serieus was. Dezelfde avond werd bovendien ook uw oom A. ontvoerd, tot op heden hebben jullie geen nieuws van hem.

Nadat jullie de dreigbrief ontvangen hadden, besloten jullie het huis te verlaten en onder te duiken. U ging samen met uw ouders naar uw tante in de Jamia-wijk en uw broers besloten bij een vriend van hen in dezelfde wijk onder te duiken. Volgend op deze incidenten besloot uw broer O. bij de politie een klacht in te dienen. Een dag of twee na de incidenten hadden uw broers Ah., Ab. en Al. Irak verlaten en enkele dagen later besloot u samen met uw ouders en broer Abd. om Irak ook te verlaten.

Eind juni à begin juni 2015 verliet u Irak en reisde u op legale wijze van de luchthaven van Bagdad naar Turkije. Uw broer O. had Irak enkele dagen later verlaten. U verbleef verschillende jaren in Turkije en reisde op 10 augustus 2019 naar Griekenland. U verbleef op illegale wijze in Griekenland en diende er geen verzoek om internationale bescherming in. Op 22 december 2019 verliet u Griekenland en reisde u met een vals Nederlands paspoort met het vliegtuig naar België, waar u op de luchthaven van Zaventem werd tegengehouden. Omdat u naar uw familie in Finland wou doorreizen, wou u in eerste instantie geen verzoek om internationale bescherming in België indienen. U werd vervolgens aangehouden en overgeplaatst naar het gesloten centrum voor illegalen van Merksplas, waar u op 16 januari 2020 uiteindelijk toch een verzoek om internationale bescherming besloot in te dienen.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie voor van volgende documenten: een rantsoenkaart, papieren van de auto van uw broer, een klacht bij de politie, een foto van uw broer, ontheemdenbadges, autobadge, woonstkaart, documenten van de legerdienst van uw broer, een dreigbrief, uw schoolregister, uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en een certificaat van een opleiding van uw broer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u stottert. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd het eerste persoonlijk onderhoud, dat via videoconferentie plaats vond, vroegtijdig stopgezet omwille van communicatieproblemen en werd er een tweede persoonlijk onderhoud georganiseerd waarbij het CGVS u ter plaatse kwam horen om op die manier de communicatie voor u te vergemakkelijken.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vervolgens dient er na een grondige analyse van uw verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ook te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw opeenvolgende verklaringen. Zo dient er opgemerkt te worden dat u bij uw aankomst op de luchthaven van Zaventem een vluchtrelaas had aangehaald dat volledig verschilt van hetgeen u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming naar voren brengt. Zo verklaarde u bij uw aankomst op de luchthaven van Zaventem immers dat u in Irak werkte voor het waterinstituut en u er met de dood bedreigd werd omdat u geweigerd had de sjiiitische partij te helpen (zie kopie verklaring in het administratief dossier). In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u echter aan dat uw familie door de militie Asaib Ahl al-Haqq bedreigd werd omdat jullie de ontheemden hielpen ofwel omdat uw broer O. als militair heeft samengewerkt met de Amerikanen (CGVS II, p. 8-14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid geeft u aan dat uw eerdere verklaringen niet kloppen, u bij uw aanhouding op de luchthaven zenuwachtig was en u maar eender wat had opgeschreven (CGVS II, p. 13). Deze uitleg kan echter geenszins overtuigen. Het is immers volstrekt onbegrijpelijk waarom u, indien u daadwerkelijk om de door u aangehaalde redenen Irak verlaten heeft en u omwille van deze redenen niet naar Irak kan terugkeren, bij uw aanhouding hierover zou moeten liegen, of u nu zenuwachtig was of niet. Er mag immers worden aangenomen dat u vertrouwen heeft in de Belgische autoriteiten, u vraagt hier immers om internationale bescherming. Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat u reeds vanaf het moment van aankomst in het asielland op een duidelijke en oprechte manier de redenen voor uw nood aan bescherming aanreikt. Gezien de hier besproken redenen om een totaal verzonnen verhaal te brengen absoluut niet kunnen overtuigen, moet men concluderen dat u doelbewust uw relaas aanpaste om het CGVS te misleiden over uw problemen in Irak. Deze aangetoonde bereidheid om onoprechte verklaringen af te leggen doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Hiernaast blijkt uit uw gedrag allerm minst een nood aan internationale bescherming. U verliet Irak eind juni à begin juli 2015, waarna u naar Turkije reisde en daar meer dan vier jaar verbleef. Van Turkije reisde u vervolgens verder naar Griekenland, waar u ongeveer vier maanden verbleef alvorens naar België te reizen en hier op 16 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Noch in Turkije noch in Griekenland diende u een verzoek om internationale bescherming in, dit terwijl u in beide landen nochtans illegaal heeft verbleven. Gevraagd naar de reden(en) waarom u in deze landen geen verzoek om internationale bescherming indiende, haalt u enkel aan dat dit omwille van de slechte omstandigheden was en u niet de intentie had om daar te blijven (CGVS, p. 6-8). Deze uitleg kan niet overtuigen. Gezien uw parcours en onzekere verblijfssituatie in Turkije en Griekenland, had u zich veel eerder tot de bevoegde (asiel)instanties kunnen wenden indien u daadwerkelijk internationale bescherming nodig had. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliet dit te doen en na uw aankomst in Europa gedurende een periode van vier maanden wachtte alvorens zulk verzoek uiteindelijk in België in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofde en vormt een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

In dit verband dient er bovendien ook gewezen te worden op het gegeven dat u reeds op 23 december 2019 in België aankwam en u dezelfde dag door de luchtvaartpolitie werd aangehouden wegens illegale binnenkomst, maar u in eerste instantie geen verzoek om internationale bescherming besloot in te dienen. Zo diende u immers pas op 16 januari 2020, nadat u reeds drie weken vastgehouden werd in het Centrum voor Illegalen van Merksplas, een verzoek om internationale bescherming in. Dat u na uw aankomst in België nog doelbewust drie weken wachtte alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, valt moeilijk te vereenzelvigen met een gegronde vrees voor vervolging. U geeft hierbij aan dat u in eerste instantie naar uw familie in Finland wou doorreizen en u pas een verzoek om internationale bescherming besloot in te dienen nadat de psychologe van het gesloten centrum u dit aangeraden had als de beste manier om vrij te komen (zie verslag luchtvaartpolitie in het administratief dossier en CGVS, p. 7-8).

Dat u in eerste instantie niet eens een verzoek om internationale bescherming overwoog is niet in lijn met het gedrag van een persoon die daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Voorts roept ook de door u geschetste werkwijze van uw belagers de nodige vraagtekens op. Zo haalt u immers aan dat de militie Asaib Ahl al-Haqq uw broers tevergeefs heeft proberen te vermoorden en dat zij na deze mislukte moordpoging een dreigbrief afgeleverd hebben bij u thuis.

Het is echter hoogst bevreemdend dat Asaib Ahl al-Haqq eerst bijzonder agressief te werk ging door een moordpoging uit te voeren op uw broers, maar zij, nadat deze moordpoging mislukt was, jullie plots enkel door middel van een dreigbrief die zij aan jullie voordeur achtergelaten hadden zouden willen raken (CGVS, p. 4-5 en 8-12). Een dergelijke geduldige houding valt immers niet te rijmen met de drieste en nietsontziende manier waarop de militie Asaib Ahl al-Haqq doorgaans te werk gaat. Indien zij u en uw familie daadwerkelijk zouden viseren en zouden willen elimineren, is het weinig waarschijnlijk dat zij niet doortastender optraden. Het zou immers logischer zijn dat indien zij u wisten wonen, zij proactief zouden optreden en jullie woning zouden binnenvallen om hun dreigementen kracht bij te zetten. Kortom, de door u geschetste gang van zaken is niet overtuigend en weinig plausibel, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Tot slot dienen de door u voorgelegde documenten met betrekking tot de door u voorgehouden problemen, met name dreigbrief en documenten betreffende de klacht bij de politie, nog besproken te worden. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het hier enkel kopieën, én geen originele stukken, betreft, waardoor de authenticiteit en herkomst van deze documenten niet kan worden nagegaan. Dergelijke documenten kunnen door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en dragen aldus geen bewijswaarde. Hierbij dient bovendien nog aan toegevoegd te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie "COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude"). De bewijswaarde van dergelijke documenten is sowieso zeer gering. Daarnaast dient er in dit verband ook nog opgemerkt te worden dat documenten in het kader van een asielaanvraag enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielaanvraag kracht bij te zetten. Gezien de hierboven reeds aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag volstaan deze documenten op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. In zoverre u aanhaalt dat u nog bijkomende foto's en video's heeft ter staving van uw verzoek om internationale bescherming en uw broer deze naar uw advocaat opgestuurd zou hebben (CGVS, p. 5-6), dient opgemerkt te worden dat deze tot op heden nog niet aan het CGVS bezorgd werden.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen dient het CGVS te concluderen dat er onvoldoende geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen immers enkel uw identiteit, herkomst, studies en werkzaamheden van uw familieleden aan, elementen die momenteel niet ter discussie staan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>) en de **EASO Country Guidance note: Irak van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief het gedeelte van de Baghdad Belts gelegen in de provincie Bagdad, waaronder Tarmiya, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Besmayah, Nahrwan, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat deze grondig is gewijzigd sinds 2017. De toenmalige eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.*

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de activiteiten van ISIL in Bagdad en de Baghdad Belts in 2018-2019 beperkt waren nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017. ISIL heeft wel nog actieve cellen in het noordelijke en westelijke gedeelte van de Baghdad Belts. Vanuit de gebieden waar het traditioneel steun heeft genoten, is ISIL nog steeds in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad.

ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats.

Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het merendeel van deze aanvallen door ISIL vindt plaats in de Baghdad Belts, met name in de districten Tarmiya, Taji en Latifiya al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018-2019 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIL vanaf juni 2014 in bepaalde delen van Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de ISF en onder de paraplu van de PMU werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIL verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de (andere delen van de) ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus

2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Het enig middel van verzoeker bestaat uit de aangevoerde schending van *"het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenwet")"*.

Wat betreft de aangehaalde tegenstrijdigheden stelt verzoeker dat *"het aanhalen van andere motieven op de luchthaven geenszins betekent dat verzoeker hierdoor doelbewust zijn relaas zou aangepast hebben om het CGVS te misleiden over zijn problemen in Irak"*. Verzoeker wijst erop zelf te hebben verklaard dat *"de verklaringen die hij op de luchthaven heeft afgelegd niet kloppen omdat hij danig onder de indruk was van de gebeurtenissen aangezien hij werd gearresteerd en als een crimineel werd behandeld (notities persoonlijk onderhoud p. 13)"*. Verzoeker geeft aan dat hij, omdat *"hij zenuwachtig en nerveus was en zo snel mogelijk de luchthaven wou verlaten"*, er verkeerdelijk van uitging dat hij met deze verklaringen vrijgelaten zou worden. Verzoeker stelt dat hij *"die bij zijn aankomst meteen gearresteerd werd en als een crimineel werd behandeld, na verschillende gebeurtenissen die een zekere impact hebben gehad op zijn persoon, onder de indruk was van deze arrestatie en daarom niet noodzakelijk het geachte vertrouwen in de Belgische autoriteiten kon hebben"*. Hij verwijst dienaangaande naar UNHCR, dat erkent dat *"een door persoonlijke ervaringen en gebeurtenissen een gebrek aan vertrouwen in of een angst voor nationale autoriteiten kan ontstaan, dat ertoe kan leiden dat bij aankomst niet meteen het vertrouwen in deze autoriteiten ontstaat waardoor in eerste instantie niet alle of niet de correcte vluchtmotieven worden aangehaald"*.

Aangaande het feit dat verzoeker niet meteen een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, benadrukt hij dat hij niet noodzakelijk zelf ten volle bewust is van de bestaande vrees voor vervolging. Onder verwijzing naar de procedurerichtlijnen van UNHCR wijst verzoeker erop dat het vluchtmotief ook dient worden beoordeeld tegen de achtergrond van de algemene context van de gebeurtenissen, met aandacht voor de persoonlijke ervaringen van familieleden die voor dezelfde redenen gevlucht zijn. Verzoeker stelt dat rekening dient worden gehouden met de verklaringen waaruit zijn vervolgingsvrees impliciet blijkt en wijst op de *"militaire activiteiten van zijn broer"*, de *"politieke activiteiten van zijn vader"*, de *"bedreigingen van een sjjiitische militie"*, de beschieting van zijn familie, de dreigbrief en de ontvoering van zijn oom. Verzoeker haalt tevens aan dat drie van zijn broers in Finland en Italië werden erkend als vluchteling en betoogt dat deze objectieve omstandigheden in rekening dienen te worden genomen bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Verder meent verzoeker dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden *"met de situatie van verzoekers familie in Bagdad, die van soennitische afkomst is en zich - weliswaar via de vader - met verschillende politieke activiteiten inliet."* Verzoeker wijst erop dat zijn vader een aanhanger van de Al Baath partij was, die blijkens de landeninformatie sinds de val van het regime in 2003 sterk gevisieerd worden en slachtoffer zijn van discriminatie en verschillende doelgerichte acties, zoals moorden en ontvoeringen. Daarnaast stelt verzoeker dat verzoekers familie meermaals betrokken was bij verschillende protesten tegen de onderdrukking van de soennitische bevolking (zie notities persoonlijk onderhoud p. 5-6) en haalt hij informatie aan die het bestaan van deze protesten staft. Verzoeker stelt dat zijn familie hierbij gevisieerd wordt door Asaib Ahl Al-Haq en haalt bronnen aan die veelvuldig rapporteren over activisten die gevisieerd worden en soennieten die gediscrimineerd en bedreigd worden door hen. Verzoeker betoogt, onder verwijzing naar informatie, dat het gegeven dat zijn familie voornamelijk soennitische namen heeft de waarschijnlijkheid van de bedreigingen van Asaib Ahl Al-Haq versterkt.

Wat betreft de door de bestreden beslissing geachte werkwijze van Asaib Ahl Al-Haq merkt verzoeker op dat *"de verwachtingen in deze nogal verregaand en buiten proportie zijn, daar AAH niet noodzakelijk meteen overgaat tot het gebruik van grof geweld"*, hierbij verwijzend naar een voorbeeld). Volgens verzoeker kan ook de ontvoering van zijn oom blijkens de informatie gezien worden in het licht van verschillende ontvoeringen en gedwongen verdwijningen die milities in Irak uitvoeren.

Aangaande de documenten, waarvan verweerder stelt dat het slechts fotokopieën betreffen, ligt, aldus het verzoekschrift, *“het verwachtingspatroon van verwerende partij niet in de lijn van wat mogelijk is geweest voor verzoeker om de originele te bekomen”*. Verzoeker meent dat hij, gezien de situatie van zijn detentie, door het neerleggen van deze kopieën en op basis van zijn verklaringen, afdoende kan aantonen dat hij voldoende inspanningen heeft geleverd om de elementen ter staving van zijn verzoek aan te brengen. Hij wijst op het feit dat er slechts één origineel stuk bestaat, dat zijn broers verspreid zijn over Finland en Italië en dat hij opgesloten zit en betoogt – hierbij verwijzend naar het UNHCR dat het belang van persoonlijke en algemene omstandigheden wat betreft het voorleggen van documenten benadrukt – dat dit als een voldoende bevredigende verklaring beschouwd dient te worden voor het ontbreken van het origineel.

Verzoeker benadrukt dat de bijkomende foto's, documenten en een video in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing voorhoudt, wel degelijk aan het CGVS werden bezorgd op 2 maart 2020. Verzoeker voert aan dat dit een ernstige tekortkoming van de zorgvuldigheidsplicht uitmaakt en dat daarnaast uit deze documenten blijkt dat verzoekers verklaringen minstens geloofwaardig zijn. Verzoeker wijst er nog op dat de familiebanden van Iraakse vluchtelingen, gezien de gebeurtenissen en omstandigheden in het land van herkomst, wel degelijk relevant zijn. Verzoeker benadrukt andermaal het belang en de inhoud van deze documenten: *“Ten eerste betreft het verschillende foto's van verzoekers vader die gevluchte soennieten helpt in Bagdad; Ten tweede betreft het de Youtube-link, waarvan sprake in het persoonlijk onderhoud (zie notities persoonlijk onderhoud p.5-6), van de betoging waarop verzoekers vader aanwezig was; Ten derde betreft het een video van de auto van de broers na het schietincident, dat verzoeker als een van de vluchtmotieven aanhaalde; Tot slot betrof het twee attesten die het bewijs vormden van de erkenning als vluchtelingen van twee van verzoekers broers in Finland, met name Al. en Ab..”*.

2.2. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgend stuk: *“Bewijs toevoeging stukken CGVS: e-mail”*.

2.3. Bij aanvullende nota van 14 oktober 2020 legt verzoeker volgende stukken neer:

1. *Brief vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling: Verklaring door de politie inspecteur;*
2. *Brief vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling: Aan de heer rechter van de centrale rechtbank van al-karkh gespecialiseerd in terrorismezaken;*
3. *Brief vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling: Aan de heer rechter van de centrale rechtbank van al-karkh gespecialiseerd in terrorismezaken;*
4. *Brief vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling: Geplande openbaarmaking van het ongeval / Onderwerp van het ongeval;*
5. *Brief vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling: Verklaring van de klager;*
6. *Brief vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling: Onderzoeksresultaat;*
7. *Brief vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling: Aan de heer rechter van de centrale rechtbank van al-karkh gespecialiseerd in terrorismezaken;*
8. *Verzendbewijs Bagdad-Brussel.”*

2.4. Verweerder legt op 15 oktober 2020 een aanvullende nota met nieuwe elementen neer, waarin wordt verwezen naar (URL's van) de volgende rapporten:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019;
- COI Focus *“Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak”* van 20 maart 2020.

3. Beoordeling

3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. De Raad dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen en het uitvoerig citeren van rechtspraak en landeninformatie in het verzoekschrift impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid.

3.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.4.1. Verzoeker verklaart Irak te zijn ontvlucht omdat hij (en zijn familie) er gevisieerd werden door Asaib Ahl al-Haqq. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen aangaande zijn asielaas. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) verzoeker bij aankomst op de luchthaven van

Zaventem een vluchtrelaas had aangehaald dat volledig verschilt van hetgeen hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming voor de Belgische asielinstanties naar voren brengt; (ii) verzoekers gedrag – meer bepaald dat hij noch in de vier maanden die hij in Griekenland verbleef, noch onmiddellijk na zijn aankomst in België om internationale bescherming verzocht – niet overeenstemt met de houding die redelijkerwijs kan worden verwacht van iemand die een gegronde vrees voor vervolging koestert; (iii) de door verzoeker geschetste werkwijze van zijn belagers niet valt te rijmen met de drieste en nietsontziende manier waarop de militie Asail Ahl al-Haqq doorgaans te werk gaat; (iv) de door verzoeker voorgelegde documenten ter staving van zijn problemen, met name de dreigbrief en de klacht bij de politie, enkel kopieën betreffen, waardoor de authenticiteit niet kan worden nagegaan en dat op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten in Irak.

3.4.2. Wat betreft de aangehaalde tegenstrijdigheden stelt verzoeker in het verzoekschrift dat *“het aanhalen van andere motieven op de luchthaven geenszins betekent dat verzoeker hierdoor doelbewust zijn relaas zou aangepast hebben om het CGVS te misleiden over zijn problemen in Irak”*. Verzoeker herneemt zijn verklaringen zoals gedaan tijdens het persoonlijk onderhoud en geeft aan dat hij, omdat *“hij zenuwachtig en nerveus was en zo snel mogelijk de luchthaven wou verlaten”*, er verkeerdelijk van uitging dat hij met deze verklaringen vrijgelaten zou worden. Verzoeker legt uit dat hij *“die bij zijn aankomst meteen gearresteerd werd en als een crimineel werd behandeld, na verschillende gebeurtenissen die een zekere impact hebben gehad op zijn persoon, onder de indruk was van deze arrestatie en daarom niet noodzakelijk het geachte vertrouwen in de Belgische autoriteiten kon hebben”* en verwijst dienaangaande naar UNHCR, dat erkent dat *“een door persoonlijke ervaringen en gebeurtenissen een gebrek aan vertrouwen in of een angst voor nationale autoriteiten kan ontstaan, dat ertoe kan leiden dat bij aankomst niet meteen het vertrouwen in deze autoriteiten ontstaat waardoor in eerste instantie niet alle of niet de correcte vluchtmotieven worden aangehaald”*.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift hoofdzakelijk beperkt tot het louter herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, met name dat hij bij aankomst zenuwachtig en onder de indruk van de omstandigheden was, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te ontcrachten.

Het gegeven dat verzoeker zenuwachtig was bij zijn aanhouding kan niet verschonen dat hij een leugenachtig relaas zou verklaren, dat fundamenteel verschillend is aan zijn relaas dat hij verklaard heeft in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Zo verklaarde verzoeker bij zijn aankomst op de luchthaven van Zaventem dat hij in Irak werkte voor het waterinstituut en er met de dood bedreigd werd omdat hij geweigerd had de sjiiitische partij te helpen, terwijl hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming dan weer verklaarde dat zijn familie door de militie Asail Ahl al-Haqq bedreigd werd omdat ze ontheemden hielpen of omdat zijn broer O. als militair heeft samengewerkt met de Amerikanen. De door verzoeker aangehaalde zenuwachtigheid kan dergelijke frappante discrepanties aangaande de kern van zijn asielrelaas niet verschonen en ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Het aangevoerde wantrouwen jegens de overheid kan de gedane vaststellingen evenmin verklaren. Op een verzoeker om internationale bescherming rust immers de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Waar verzoeker nog verwijst naar het gegeven dat UNHCR erkent dat *“een door persoonlijke ervaringen en gebeurtenissen een gebrek aan vertrouwen in of een angst voor nationale autoriteiten kan ontstaan, dat ertoe kan leiden dat bij aankomst niet meteen het vertrouwen in deze autoriteiten ontstaat waardoor in eerste instantie niet alle of niet de correcte vluchtmotieven worden aangehaald”*, licht verzoeker overigens niet concreet toe waarom hij zijn *“ware”* asielrelaas niet meteen aan de Belgische autoriteiten kon verklaren, maar zich diende te beroepen op een leugenachtig relaas.

3.4.3. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van

wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen bij aankomst in Zaventem en gedurende drie weken talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, hoewel hij zich bevond in een gesloten centrum voor illegalen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid. De commissaris-generaal wees er in de bestreden beslissing immers terecht op dat van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en die hiervoor een nood aan internationale bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Dit geldt des te meer omdat verzoeker Irak reeds verliet in juni of juli 2015, vervolgens vier jaar in Turkije verbleef en hierna ongeveer vier maanden in Griekenland zonder in deze landen een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

3.4.4. Verder stelt verzoeker in het verzoekschrift dat rekening dient worden gehouden met de verklaringen waaruit zijn vervolgingsvrees impliciet blijkt en wijst hij op de *“militaire activiteiten van zijn broer”*, de *“politieke activiteiten van zijn vader”*, de *“bedreigingen van een sjjiitische militie”*, de beschieting van zijn familie, de dreigbrief en de ontvoering van zijn oom.

Echter, het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees gegrond is. De vrees dient immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband deze vrees *in concreto* aannemelijk te maken. De bewijslast berust daarbij in beginsel bij verzoeker zelf. Verzoeker gaat eraan voorbij dat het louter bevestigen van de vervolgingsfeiten in zijn verzoekschrift geen afbreuk vermag te doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Verzoeker haalt tevens aan dat drie van zijn broers in Finland en Italië werden erkend als vluchteling en betoogt dat deze objectieve omstandigheden in rekening dienen te worden genomen bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. De Raad benadrukt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en dat daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging koestert. Uit het loutere feit dat verzoekers broers erkende vluchtelingen zouden zijn in respectievelijk Italië en Finland kan niet worden afgeleid dat deze op dezelfde feiten betrekking zou hebben als deze die aanleiding hebben gegeven tot verzoekers vlucht. De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel berust bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen. Verzoeker legt twee attesten neer ter staving van de erkenning van zijn broers Al. en Ab. als vluchteling in Finland. Wat betreft de twee attesten stelt de Raad vast dat deze opgesteld zijn in het Fins en niet voorzien zijn van een (eensluitende) vertaling. Luidens artikel 8 PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluitend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden de attesten door de Raad niet in overweging genomen.

3.4.5. Verder meent verzoeker in zijn verzoekschrift dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden *“met de situatie van verzoekers familie in Bagdad, die van soennitische afkomst is en zich - weliswaar via de vader - met verschillende politieke activiteiten inliet.”* Verzoeker wijst erop dat zijn vader een aanhanger van de Al Baath partij was.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt echter dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat de vroegere activiteiten van verzoekers vader bij de Baath partij geen enkel verband hielden met de vluchtmotieven van verzoeker en zijn familie (*“Had uw vader zijn functie bij de Baath partij vroeger iets te maken met jullie vertrek uit Irak in 2015”, “Nee, het heeft er geen enkel verband mee.”*, notities van het persoonlijk onderhoud van 5 februari 2020, p. 5). Bovendien bleek verzoeker niet in staat enige details te geven omtrent de activiteiten of functie van zijn vader binnen de Baath partij (*“En weet u dan van wie of wat hij verantwoordelijke was?”, “Ik weet enkel dat hij lid was van de Baath-partij, ik heb geen details wat het precies inhield.”*, *“Was uw vader gewoon lid, want er waren vroeger wel meer mensen lid*

van de Baath-partij, of had hij functie, activiteiten voor de partij? Weet u hier iets over?”, “Ik weet het echt niet, ik was heel jong”, notities van het persoonlijk onderhoud van 5 februari 2020, p. 5).

3.4.6. Daarnaast stelt verzoeker dat zijn familie meermaals betrokken was bij verschillende protesten tegen de onderdrukking van de soennitische bevolking (zie notities persoonlijk onderhoud p. 5-6) en haalt hij informatie aan die het bestaan van deze protesten staft. Verzoeker stelt dat zijn familie hierbij gevisieerd wordt door Asaib Ahl Al-Haq en haalt bronnen aan die veelvuldig rapporteren over activisten die gevisieerd worden en soennieten die gediscrimineerd en bedreigd worden en dat het gegeven dat zijn familie voornamelijk soennitische namen heeft de waarschijnlijkheid van de bedreigingen van Asaib Ahl Al-Haq versterkt. Volgens verzoeker kan ook de ontvoering van zijn oom gezien worden in het licht van verschillende ontvoeringen en gedwongen verdwijningen die milities in Irak uitvoeren.

Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de beweerde bedreiging door Asaib Ahl Al-Haq, in gebreke. De Raad wijst er daarnaast nog op dat nergens in voornoemde rapporten wordt geadviseerd om aan elke soenniet in Bagdad een vorm van internationale bescherming te bieden.

3.4.7. Wat betreft de door de bestreden beslissing geachte werkwijze van Asaib Ahl Al-Haq merkt verzoeker op dat *“de verwachtingen in deze nogal verregaand en buiten proportie zijn, daar AAH niet noodzakelijk meteen overgaat tot het gebruik van grof geweld”*, hierbij verwijzend naar een voorbeeld.

De Raad kan slechts vaststellen dat Asaib Ahl Al-Haq in het door verzoeker aangehaalde voorbeeld steeds zwaardere stappen onderneemt en doortastender optreedt, in tegenstelling tot de door verzoeker voorgehouden gebeurtenissen. Verweerder haalde terecht aan dat de door verzoeker geschetste werkwijze van zijn belagers (eerst bijzonder agressief door een moordpoging op zijn broers, en vervolgens terughoudender door het louter achterlaten van een dreigbrief) eerder onlogisch is en niet valt te rijmen met de drieste wijze waarop de milite Asail Ahl al-Haq doorgaans te werk gaat, zoals overigens ook blijkt uit de door verzoeker aangehaalde informatie.

3.4.8. Aangaande de documenten, waarvan verweerder stelt dat het slechts fotokopieën betreffen, ligt *“het verwachtingspatroon van verwerende partij niet in de lijn van wat mogelijk is geweest voor verzoeker om de originele te bekomen”*. Verzoeker meent dat hij, gezien de situatie van zijn detentie, door het neerleggen van deze kopieën en op basis van zijn verklaringen, afdoende kan aantonen dat hij voldoende inspanningen heeft geleverd om de elementen ter staving van zijn verzoek aan te brengen. Hij wijst op het feit dat er slechts één origineel stuk bestaat, dat zijn broers verspreid zijn over Finland en Italië en dat hij opgesloten zit en betoogt, middels verwijzing naar het UNHCR dat het belang van persoonlijke en algemene omstandigheden wat betreft het voorleggen van documenten benadrukt, dat dit als een voldoende bevredigende verklaring beschouwd dient te worden voor het ontbreken van het origineel.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aldus beklemtoont dat hij voldoende inspanningen heeft geleverd voor het bekomen van de documenten, kan dit de appreciatie van de commissaris-generaal aangaande de bewijswaarde van de voorgelegde documenten, die terecht en pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, niet wijzigen.

Inzake de door verzoeker neergelegde documenten motiveert de bestreden beslissing als volgt: *“Tot slot dienen de door u voorgelegde documenten met betrekking tot de door u voorgehouden problemen, met name dreigbrief en documenten betreffende de klacht bij de politie, nog besproken te worden. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het hier enkel kopieën, én geen originele stukken, betreft, waardoor de authenticiteit en herkomst van deze documenten niet kan worden nagegaan. Dergelijke documenten kunnen door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en dragen aldus geen bewijswaarde. Hierbij dient bovendien nog aan toegevoegd te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie “COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude). De bewijswaarde van dergelijke documenten is sowieso zeer gering. Daarnaast dient er in dit verband ook nog opgemerkt te worden dat documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten.*

Gezien de hierboven reeds aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas volstaan deze documenten op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming ten opzichte van Irak.

3.4.9. Tot slot benadrukt verzoeker in zijn verzoekschrift dat de bijkomende foto's, documenten en een video, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing voorhoudt, wel degelijk aan het CGVS werden bezorgd op 2 maart 2020. Verzoeker voert aan dat dit een ernstige tekortkoming van de zorgvuldigheidsplicht uitmaakt en dat daarnaast uit deze documenten blijkt dat verzoekers verklaringen minstens geloofwaardig zijn. Verzoeker wijst er nog op dat de familiebanden van Irakese vluchtelingen, gezien de gebeurtenissen en omstandigheden in het land van herkomst, wel degelijk relevant zijn. Verzoeker benadrukt andermaal het belang en de inhoud van deze documenten: *“Ten eerste betreft het verschillende foto's van verzoekers vader die gevluchte soennieten helpt in Bagdad; Ten tweede betreft het de Youtube-link, waarvan sprake in het persoonlijk onderhoud (zie notities persoonlijk onderhoud p.5-6), van de betoging waarop verzoekers vader aanwezig was; Ten derde betreft het een video van de auto van de broers na het schietincident, dat verzoeker als een van de vluchtmotieven aanhaalde; Tot slot betref het twee attesten die het bewijs vormden van de erkenning als vluchtelingen van twee van verzoekers broers in Finland, met name Al. en Ab..”*

Zoals ook door verweerder beaamd wordt in de verweernota van 5 mei 2020, stelt de Raad vast dat de door verzoeker aangehaalde bijkomende documenten, welke per e-mail van 2 maart 2020 aan verweerder werd bezorgd, niet werden besproken in de bestreden beslissing. Verweerder stelt ter terechtzitting dat de stukken en de bestreden beslissing elkaar kunnen gekruist hebben, hetgeen aannemelijk wordt geacht door de Raad.

De Raad merkt evenwel op dat verweerder deze documenten in de neergelegde verweernota van 5 mei 2020 heeft onderzocht en omstandig heeft gemotiveerd omtrent de bewijswaarde ervan. In navolging van de commissaris-generaal besluit de Raad dat deze documenten geen ander licht kunnen werpen op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging ten aanzien van Irak.

Wat betreft de foto's waarop verzoekers vader gevluchte soennieten helpt in Bagdad wordt nergens betwist dat verzoekers vader gevluchte soennieten zou helpen, doch wel dat verzoeker en zijn gezin hierdoor bedreigd zouden worden door de militie Asail Ahl al-Haqq. Dergelijke foto's kunnen de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten door de militie Asail Ahl al-Haqq niet staven. Hetzelfde geldt voor de YouTube-link naar een betoging waarop verzoekers vader aanwezig was, alsook de twee screenshots die zijn vader aanduiden. Wat betreft de video waarvan verzoeker aangeeft dat het de auto van zijn broers na het schietincident toont, kan uit dergelijk videofragment niet worden afgeleid dat het wel degelijk de auto van verzoekers broers betreft, noch toont dit fragment de omstandigheden aan waarin de auto beschadigd werd, laat staan dat uit het fragment kan worden afgeleid wie verantwoordelijk is voor de getoonde schade. Bovendien werd hierboven reeds geoordeeld dat verzoeker met zijn verklaringen niet aannemelijk maakt dat hij (en zijn familie) daadwerkelijk werden gevisieerd en bedreigd door Asail Ahl al-Haqq. Een louter videofragment van een beschadigde wagen kan geen afbreuk doen aan deze appreciatie. De twee attesten inzake de erkenning van verzoekers broers in Finland werden hierboven reeds besproken.

3.4.10. Bij aanvullende nota van 14 oktober 2020 legt verzoeker 7 brieven neer, waaronder politieverklaringen, waaruit blijkt dat zijn vader begin maart 2020 ontvoerd is in Irak door een (vooralsnog onbekende) gewapende militie (stukken 1 tot en met 7, neergelegd bij aanvullende nota). Verzoeker legt tevens het verzendingsbewijs van de brieven vanuit Bagdad neer (stuk 8, neergelegd bij aanvullende nota).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bij aanvullende nota neergelegde stukken enkel fotokopieën, én geen originele stukken, betreffen, waardoor de authenticiteit en herkomst van deze documenten niet kan worden nagegaan. Dergelijke documenten kunnen door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en dragen aldus geen bewijswaarde.

Hierbij dient toegevoegd te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (“COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude”). De bewijswaarde van dergelijke documenten is sowieso zeer gering.

Daargelaten dat de stukken pas op 28 september 2020 vanuit Irak verzonden werden (en verzoeker deze niet bij zijn verzoekschrift had kunnen neerleggen), blijkt uit de door verzoeker neergelegde stukken dat zijn vader reeds begin maart 2020 ontvoerd werd. Verzoeker diende zijn verzoekschrift in tegen de beslissing van de commissaris-generaal op 19 maart 2020, zodat niet kan worden ingezien dat verzoeker – ook al had hij nog geen stukken ontvangen – geen melding maakte van de ontvoering van zijn vader in zijn verzoekschrift. Immers, indien deze feiten zo zwaarwichtig zijn en bovendien de kern van verzoekers relaas raken, dan is redelijk te verwachten dat hij dit feit zou vermelden in zijn verzoekschrift. Dit klemt te meer nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij regelmatig contact onderhoudt met zijn familie (notities van het persoonlijk onderhoud van 5 februari 2020, p. 5-6). Verzoekers nalatigheid dit te vermelden ondergraaft reeds de geloofwaardigheid van zijn vaders ontvoering.

Bovendien blijkt uit de voorgaande vaststellingen dat geen geloof wordt gehecht aan de moordpoging op verzoekers broer en dat verzoeker niet aannemelijk heeft weten maken dat zijn familie daadwerkelijk geïsoleerd wordt. Gelet hierop is evenmin geloofwaardig dat zijn vader, omwille van het gegeven dat zijn hele familie zou geïsoleerd worden, zou ontvoerd zijn.

Tot slot dient nog benadrukt te worden dat documenten, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen moeten ondersteunen. Gezien de hierboven reeds aangetoonde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag, met name dat zijn hele familie geïsoleerd wordt in Irak, volstaan deze documenten op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van zijn beweringen te herstellen.

3.4.11. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Inzake de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, alsook naar de door verweerder neergelegde aanvullende nota die een update van de veiligheidssituatie in Bagdad op basis van recente(re) landeninformatie bevat, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS